

oma lapse jälle majasse tagasi futsuma ja tema üle walmama, et ta mitte efsiteele ei sattu, nõnda kui see õige isa lohus on.“

„Jah, Teil on õigus, ainus õpetaja,“ hüüdis Põlluotsa Juhhan uueste. „Seda ma tahan teha. Ma olin juba isegi enese pääle wabane, et ma nii ätiline olin.“

Kui weel mõndagi oli räägitud, jättis Põlluotsa Juhhan õpetajaga Jumalaga ja sõitis kiriku juurest ära.

Õhtes pidas ta iseeneses nõuu, mis õige parem oleks teha, kas ise Anu järele miina wõi mõnda teist laata. Wümaks mõttis ta ometi nõuiks ise tütre järele sõita, kui see ta natule raske asi oli niisuguse wabanduse järele. Ta hakkas siis otsekohse juba kiriku juurest Salgu talu poole sõitma, mis, nagu teame, teises libelkonnas oli. Tall oli ilus hobune ees, ta oma kaswatatud täht, wäga tulise olemisega elajas, seda ühna jõuuga pidi siini pidama. Ümber pool wersta Salgu talust eemal tuli ühest perest juure haukumiseega suur koer wälja. Hobune ebmatas selle üle ja püüdis kui tuul jooksuma, koer haukudes ühes. Dnnetusfets oliwad wäljad hobuse pääs wähe wigased, mis läbi see sündis, et suurand juust wälja sullus ja Põlluotsa peremees enam hobust ei jõudnud siini wadada. Weel sunremaks dnnetusfets oli see, et teine objobaru katli läks; selle läbi ei saanud peremees enam sugugi hobust juhtida, kes kui hullus tujus tuule kiirusel edasi ajas ja lõhsuma hakkas. Tee sõrwa ei olnud ta wõimalik tõmmata, sest sügawad kraawid oliwad mõlemal pool maanteed, mis ette Salgu talust mõdda wiis. Päält maha tulla ei olnud ta wõimalik, sest sell wiisil oleks wõinud wantri rataste alla jääda ja lund fondid puruks murda. Salgu talust mõdda sõita natule maad wiis tee õige äkilisest mäest alla, kus teel kannis ätiline känd oli wabemalle poole. Kui lõhkuja hobune siina maale oleks saanud, siis ei wõinud see teistiti olla, et wanger oleks ümber läinud. Paremal pool teed seefamas kändukohas läks maantee äär weel enam alla poole ja paar sända all pool oli tugew kirtaed. Kui nüüd inimene juure hooga wantrist wälja sullus, siis oleks ta niisama

juure hooga mõdda kallast alla poole wasta kirtaeda wirtsenud. Kui see seda wiisi oleks sündinud, siis ei oleks ta elust palju juttu olnud. Nõnda oli siis Põlluotsa peremees otse surma suus, sest hobune leändas kui nool Salgu talu poole.

Juba kaugeit oliwad Salgu rahwas loera haukumist kuulnud. Ka kuulsiwad nad, et kange sõitmine ja hobuse kappjade plagin ligemalle tulli. Wardi jooksiwad nad wärawa juure maantee ääre waatama, mis see oleks.

Korruga siljatas Anu ja hüüdis: „Jesand Jumal, see on ju mete täht, kes lõhsuma läinud, ja isa istub pääl! See on ju hirmus! Ta wõib ju oma fondid purustada ja elu kaotada!“

Sell ajal tuli hobune peruste lõhkludes ilka ligemalle. Hää nõuu oli kallid! Aga Mart ei mõtelnud sugugi järele. Silmapilgul jooksis ta õue wärawast wälja maantee ääre ja ootas senikaua, kui hobune mõdda tormas. Nagu wälk haaras ta wäljastest siini ja jäi nagu taffas rippuma ega lastnud mitte lasti. Perusele tujuse jõudnud elajas püüdis küll weel edasi tormata, aga tugew noor mees pidas teda nagu raudtangidega suu sõrwest siini. Aga ilma dnnetuseta ei jäenud Mart ta mitte, sest hobune astus oma terawate raudadega siinihoidja jala pääle, nii et mitu sügawat haawa jala sõse tuliwad ja weri sorinal saapasse woolas, siisgi ei lastnud ta wäljastest lasti. Kui nad parajaste selle koha peale saiwad, kust tee järsku hakkas alla minema, siis oli hobune juba täieste seismas. Nüüd alles nägi Põlluotsa peremees, misuguses hädaohus ta oli olnud. Ta hüppas wantrilt ja tänas Marti tema wabwa teo eest, wõdras siis hobuse ümber ja wiis ta Salgu talu õue. Suure woewa ja waluga ronis Mart ta kodu. Õue pääl lastis ta saapa ära tõmmata. Hobuse läbi oli wäga rängaste jala pääle astunud ja mõlemad rana haagid läbi saapa naha jala sõse sügawaste läinud. Jalg jooksis kähguste werd. Kui ta just wäga kardetawaid haawa ei olnud, siisgi oli ette näha, et Mart last ehl kolm nädalit mitte tööle ei wõinud miina.